

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/57/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213223866
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2213223866.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Daniela Ilavského a sudcov JUDr. Kataríny Slováčekovej a Mgr. Jozefa Mačeja, v spore žalobcu: ALBATROS, spol. s r.o., IČO: 31 443 222, adresa sídla Dunajská Streda, Mliečany 61, proti žalovanému: P. A., nar. XX.X.XXXX, adresa trvalého pobytu O. J. Q., okres Dolný Kubín, N. O. XXX/X, o 531 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 5. novembra 2019 č.k. 9C/48/2015-186 takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e .

II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 531 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5% ročne zo sumy 531 eur od 16.8.2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.).

1.2.1 Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný u žalobcu pracoval na pozícii vodič (vnútroštátnej a medzinárodnej prepravy) na základe pracovnej zmluvy zo dňa 13.8.2013 v ktorej bola dohodnutá skúšobná doba v trvaní 3 mesiacov. Žalovaný počas skúšobnej doby pri plnení pracovných úloh žalobcu dňa 15.8.2013 v areáli spoločnosti žalobcu pri cúvaní poškodil vozidlo žalobcu EČV: DS406CE a to nárazník, ľavé svetlo, hmlovku a smerovku v nárazníku. Podľa vyhotoveného protokolu o škode dňa 15.8.2013 o 11.25 hod. (čl. 142 v spise) bolo zistené miesto, kde škoda vznikla: areál ALBATROS spol. s r.o., druh a rozsah škody a taktiež škoda bola prešetrená manažérom dopravy Z. G., I. P., vedúcim oddelenia a U. U.. Bolo zistené, že za škodu zodpovedá P. A., šofér MKD, ktorú skutočnosť potvrdil sám škodca vlastnoručným podpisom. Ten istý deň boli vyhotovené ďalšie dokumenty a to Uznanie záväzku (čl. 3 v spise) a Dohoda o zrážkach zo mzdy (čl. 2 v spise). S obsahom všetkých dokumentov žalovaný súhlasil.

1.2.2 Žalovaný dňa 30.8.2013 teda po spôsobenej škode nenastúpil do práce, na čo mu dňa 4.9.2013 žalobca zaslal písomnosť s názvom „Upozornenie“, v ktorom uvádzal, že jeho konanie považuje za hrubé porušenie pracovnej disciplíny a jeho prítomnosť kvalifikuje ako absenciu. Zároveň ho vyzval na odovzdanie zamestnaneckého preukazu a pracovného listu. Následne žalovaný dňa 6.9.2013 doručil žalobcovi písomnosť označenú ako „výpoveď pracovnej zmluvy“, čo žalobca akceptoval, čo aj oznámil žalovanému (bližšie k problematike ukončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe sa súd v tomto konaní nezaoberal, nakoľko je rozobratá v konaniach, ktoré prebiehali na tunajšom súde pod sp. zn. 6Cpr/1/2016 a 10Cpr/2/2016, ktoré sú právoplatne skončené s tým, že pracovný pomer žalovaného u žalobcu v skúšobnej dobe sa skončil ku dňu 6.9.2013).

1.2.3 Žalovaný žalobcovi škodu neuhradil.

1.3 Vec právne posúdil ako nárok zamestnávateľa voči zamestnancovi na náhradu škody, ktorú zamestnanec spôsobil zamestnávateľovi zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním podľa § 178 ods. 1 a ods. 2, § 179 ods. 1 a ods. 2 a § 191 ods. 1, 2, 3 a ods. 4 ZP (zákon číslo 311/2001 Z.z., ZP v znení účinnom v čase vzniknutej škody) a nárok veriteľa na úrok z omeškania s omeškaným splnením peňažného dlhu podľa § 517 ods. 2 O.z. (zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov) v spojení s nariadením vlády Slovenskej republiky číslo 87/2015 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že nároky žalobcu uplatnené v tomto konaní sú plne dôvodné a preto žalobe v celom rozsahu vyhovel.

1.4 Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že predmetom tohto konanie je náhrada škody vo výške 531 eur, ktorá žalobcovi vznikla konaním žalovaného za trvania pracovného pomeru žalovaného u žalobcu v skúšobnej dobe, pri plnení pracovných úloh žalobcu žalovaným, čo medzi stranami nie je sporné. Sporná je otázka určenia spôsobu úhrady tejto škody, ktorá bola dohodnutá v dohode o zrážkach zo mzdy. Žalovaný tvrdí, že škoda sa nedá vymôcť, lebo je poberateľom predčasného dôchodku, vyplácaný dôchodok nepodlieha ZP, čiže z tohto príjmu sa nedá škoda uhradiť lebo dohoda znela na zrážky zo mzdy. Existenciu vzniknutej pohľadávky na strane žalobcu žalovaný čo do výšky a jej právneho dôvodu nespоруje.

1.5 Na vznik zodpovednostného vzťahu za škodu musia byť splnené zákonné predpoklady. Absencia, čo i len jedného z predpokladov vzniku zodpovednostného vzťahu je spôsobilá obmedziť resp. ohroziť jeho vznik. Medzi základné predpoklady vzniku zodpovednostného vzťahu patria hlavne predpoklady ako porušenie právnej povinnosti (existencia protiprávneho úkonu), vznik škody ako majetkovej ujmy, existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou a zavinenie toho, kto škodu svojím protiprávnym úkonom spôsobil.

1.6 Súd má preukázané, že žalobcovi vznikla škoda vo výške 531 eur. Škoda vo výške 531 eur, ktorá vznikla žalobcovi protiprávnym konaním žalovaného bola žalobcom preukázaná a nebola namietaná teda sporovaná ani žalovaným, tento ju uznáva čo do výšky ako aj právneho dôvodu. Žalovaný sa však nesprávne domnieva, že škodu nie je možné resp. nie je povinný uhradiť z dôvodu, že z vyplácaného dôchodku sa mu nemôže zrážať. Teda jeho povinnosť zanikla (súd odkazuje na legislatívu, ktorá pozná aj iné spôsoby na vymáhanie pohľadávky).

1.7 Vzhľadom na hore uvedené, že žalovaný namieta iba spôsob úhrady škody súd nárok žalobcu uznal za dôvodný a rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Taktiež priznal aj úroky z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 O.z. v spojení s nariadením vlády SR 87/2015 Z.z. vo výške 5,5% ročne za obdobie od 16.8.2013 do zaplatenia, teda od nasledujúceho dňa po vzniku škody.

1.8 O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%. Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 255 ods. 1 C.s.p. a vecne potrebou priznania žalobcovi plnej náhrady trov konania vzhľadom na jeho plný úspech v spore.

2.1 Rozsudok napadol riadnym a včasným odvolaním len žalovaný s návrhom na jeho zrušenie na zastavenie konania, vniac súd prvej inštancie, že svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a to riadnym neodôvodnením rozsudku, ktorý je zmätočný a hlavne nevykonateľný.

2.2 Na odôvodnenie svojho odvolania ďalej uviedol, že so žalobcom sa dohodol na uhradení žalovanej pohľadávky zrážkami zo mzdy, čo však nie je vykonateľné, nakoľko nepoberá žiadnu mzdu. Dohoda o náhrade škody uzatvorená so žalobcom preto stratila platnosť.

3. Žalobca odvolací návrh nepodal a vo svojom vyjadrení sa k odvolaniu žalovaného navrhol odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť dovodiac, že súd v rámci konania vykonal rozsiahle dokazovanie, ktorého výsledky riadne vyhodnotil a preto neobstojí bližšie nešpecifikovaná námietka o zmätočnosti a nevykonateľnosti rozhodnutia uvádzaná žalovaným v jeho

odvolaní. Ako to vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia, súd vychádzal a rozhodoval na základe riadne zisteného skutkového stavu ako aj skutočnosti, že žalovaný v priebehu konania kvalifikovane ani nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu a namietal iba pôvodne dohodnutý spôsob úhrady žalovanej pohľadávky. Z tohto dôvodu potom skutkové tvrdenia žalobcu bolo potrebné považovať za nesporné.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťal (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolacie námietky vznesené žalovaným nie sú dôvodné.

5.1 Predmetom konania je žaloba o zaplatenie z sumy 531 eur s 5,5% ročným úrokom z omeškania počítaným zo sumy 531 eur od 16.8.2013 do zaplatenia titulom nároku žalobcu (zamestnávateľa žalovaného) voči žalovanému (ako zamestnancovi žalobcu) na náhradu škody spôsobenej žalovaným žalobcovi zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel.

5.2 Predmetom odvolacieho konania je posúdiť opodstatnenosť námietok odvolateľa o nesprávnosti procesného postupu súdu znemožňujúceho odvolateľovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces riadnym neodôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, jeho zmätočnosti a nevykonateľnosti.

6. Podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

7. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Nakoľko tu však bol i nesúhlas žalovaného s takýmito dôvodmi, a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami a podstatnými tvrdeniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie s ktorými sa nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 387 ods. 3 C.s.p.), pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

8.1 Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že súd prvej inštancie znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a to riadnym neodôvodnením rozsudku, ktorý je zmätočný a hlavne nevykonateľný odvolací súd uvádza:

Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016).

8.2 Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane

vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamena ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Odvolacia námietka žalovaného, týkajúca sa nedostatku obsahových náležitostí napadnutého rozhodnutia, ako i jeho arbitrárnosti, preto nemohla obstáť, rovnako ako ani argument o porušení práva na spravodlivý proces.

8.3 Pre poriadok odvolací súd v tejto súvislosti dopĺňa, že aj petit rozsudku tak ako bol vyhlásený je zrozumiteľný a vykonateľný, nakoľko jednoznačne a jasne vymedzuje konkrétnu povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi presne špecifikovanú uplatnenú finančnú pohľadávku s jej presne vymedzeným príslušenstvom.

9.1 Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že skončením pracovného pomeru žalovaného u žalobcu majúcom za následok stratu nároku žalovaného na mzdu u žalobcu zanikol aj nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej mu zavineným konaním žalovaného a to vzhľadom na dohodu žalobcu a žalovaného o spôsobe úhrady škody žalovaným zrážkami z jeho mzdy odvolací súd uvádza:

Podľa § 488 O.z., záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

9.2 Podľa § 489 O.z., záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo iných skutočností uvedených v zákone.

9.3 Podľa § 494 O.z., z platného záväzku je dlžník povinný niečo dať, konať, niečoho sa zdržať alebo niečo trpieť a veriteľ je oprávnený to od neho požadovať.

9.4 Podľa § 559 ods. 1 a ods. 2 O.z., splnením dlh zanikne (1). Dlh musí byť splnený riadne a včas (2).

9.5 Podľa § 575 ods. 1 a ods. 2 O.z., ak sa plnenie stane nemožným, povinnosť dlžníka plniť zanikne (1). Plnenie nie nemožné, najmä ak ho možno uskutočniť aj za sťažených podmienok, s väčšími nákladmi alebo až po dojednanom čase (2).

9.6 Podľa § 232 ods. 3 C.s.p. (zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov), lehota na plnenie je 3 dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

9.7 V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že splnenie dlhu je možné definovať ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, ktorým dochádza k naplneniu hospodárskeho cieľa sledovaného zákonom, rozhodnutím alebo zmluvným dojednaním. Predmetné ustanovenie predpokladá, že dlh musí byť splnený riadne a včas. Iba riadne a včas uskutočnené plnenie má v zásade za následok zánik dlhu. Pod pojmom "riadne" plnenie je treba rozumieť poskytnutie plnenia, ktoré bolo predmetom záväzku a to aj s príslušenstvom (§ 121 O.z.). Pod uvedeným pojmom treba rozumieť plnenie, ktoré bude po všetkých stránkach spĺňať predmet plnenia dojednaný v zmluve, určených zákonom alebo rozhodnutím súdu, prípadne iného orgánu. Nemožnosť plnenia z objektívneho hľadiska znamená, že pre záver o nemožnosti plnenia (okrem, ak je plnenie viazané na osobný výkon dlžníka) nie je rozhodujúce, že plnenie je nemožné zo subjektívneho hľadiska vzťahujúceho sa na osobu dlžníka, ale to, že plnenie nemôže byť realizované nikým (vôbec), napríklad preto, že individuálne určená vec, ktorá bola predmetom plnenia zanikla. Výnimočne je možné považovať za objektívne nespĺniteľné aj druhovo určené veci. Za nemožné plnenie je možné považovať iba stav, ak nemožnosť plnenia je trvalého charakteru. Trvalosť nemožnosti plnenia bude viazaná predovšetkým na účel a povahu samotného plnenia, so zreteľom na cieľ sledovaný zákonom. Za trvalú nemožnosť plnenia je však možné považovať iba nemožnosť, ktorej výsledok vo vzťahu ku konkrétnemu dojednaniu nemožno dosiahnuť ani v čase dlhšom ako dohodnutom, teda ani v čase, kedy je ešte možné dosiahnuť hospodársky výsledok zodpovedajúci účelu plnenia. Hospodárska nemožnosť plnenia zo subjektívnych dôvodov na strane dlžníka prichádza do úvahy iba celkom výnimočne, a to vtedy, ak by požiadavku na plnenie záväzku bolo možné označiť za zneužitie práva, respektíve ako výkon práva v rozpore s dobrými mravmi.

9.8 V konaní bolo nesporným že žalovaný svojim zavineným konaním spôsobil žalobcovi škodu vo výške 531 eur a žalobcovi tak vzniklo právo požadovať jej náhradu od žalovaného. Takýto nárok žalobcu na náhradu škody v peňažnej forme nebolo možné považovať za rozpornú s právom ani s dobrými mravmi a teda ani za nemožné plnenie. Pokiaľ sa aj žalobca a žalovaný pôvodne dohodli na spôsobe úhrady žalovanej pohľadávky zrážkami zo mzdy žalovaného vykonávanými žalobcom ako zamestnávateľom zo mzdy žalovaného, berúc do úvahy existenciu pracovnoprávneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným a predpokladaný vznik nároku žalovaného na mzdu voči žalobcovi (z ktorej by bolo možné vykonávať dohodnuté zrážky na uspokojenie žalovanej pohľadávky žalobcu) a lehote splatnosti žalovanej pohľadávky do 31.10.2013 a žalovaný takto dohodnutý spôsob a čas zaplatenia dlhu zamaril ukončením pracovného pomeru u žalobcu, nemalo to za následok zánik dlhu žalovaného voči žalobcovi (ako sa nesprávne a nedôvodne domnieva žalovaný) ale vznik práva žalobcu uplatniť si právo na plnenie (náhradu škody) voči žalovanému na súde. Následne, ak súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru o dôvodnosti žaloby, vzniklo mu právo jeho rozhodnutím (v prejednávanej veci rozsudkom) určiť paričnú lehotu (lehotu na plnenie), pričom pri určení takejto lehoty súd nie je viazaný prípadnou pôvodnou dohodou sporových strán o spôsobe splatenia dlhu dlžníkom (§ 232 ods. 3 C.s.p.).

10. Nakoľko žalovaný netvrdil ani nepreukázal že svoj peňažný dlh voči žalobcovi, ktorý je predmetom tohto konania splnil, prípadne že jeho splnenie sa stalo nemožným (vzhľadom na účel, povahu plnenia, prípadne, že by plnenie záväzku bolo možné označiť za zneužitie práva, respektíve ako výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, súd prvej inštancie žalovaného správne zaviazal na plnenie uvedené vo výroku I. jeho rozsudku. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, keď tento správne v súlade s ustanovením § 255 C.s.p. rozhodol i o náhrade trov konania.

11.1 Žalobca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania.

11.2 O nároku na náhradu trov rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 369 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

11.3 O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

12. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0 (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).